

Dieva smieklis

upes malā

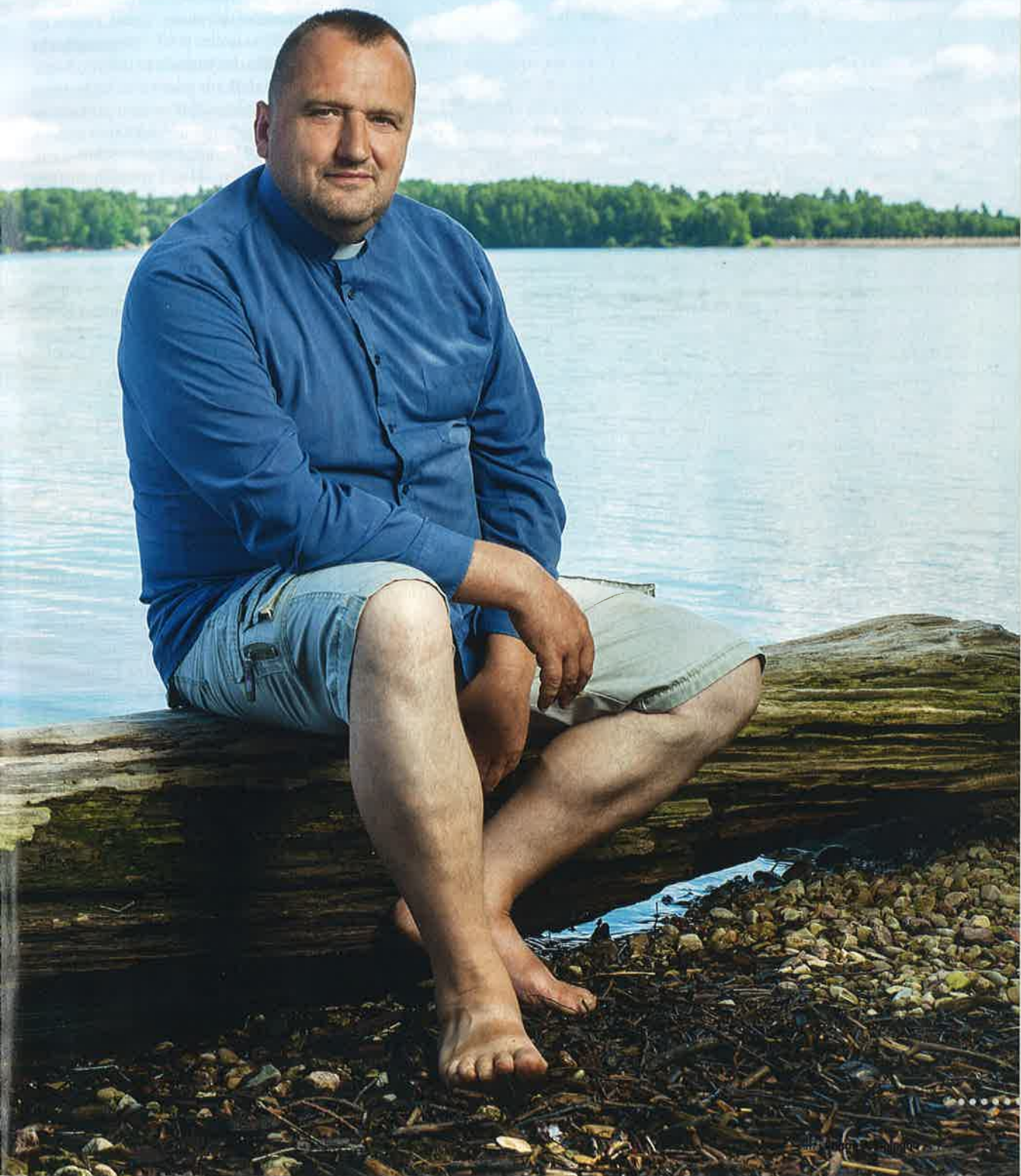
Pirmoreiz dzīvē es interviju gaidīju sešas stundas. Tā bija viena no diezgan tipiskām Bruknas kopienas mācītāja ANDREJA MEDIŅA dienām, kad darbs dzen darbu un katram no viņa kaut ko vajag. Stundu pirms manis bija citi mediju cilvēki – nogaidījuši četrdesmit minūtes, viņi neizturēja un aizbrauca projām. Kad beidzot sākām runāt, bija septiņi vakarā. Pa to starpu biju izstaigājusi pili un dārzu, paēdusi ar brukniešiem pusdienas, aizbraukusi Mediņam līdz uz jauncelamo skolu Bārbelē, atbraukusi atpakaļ... Redzot, kā visi kaut ko dara un rosās, jau gandrīz gribēju prasīt kādu ravējamu dārza strēķīti, taču beigās apmetos bibliotēkā un izlasīju Avilas Terēzes neparasto dzīvesstāstu. Un tad beidzot apsēdāmies dārzā ar skatu uz jaunuzcelto Bruknas baznīcu. Uz rietošās saules un sarkano debesu fona īpaši izceļas tās neparastās formas.

Bruknas muiža ir vieta, kur savā ziņā tiek lāpīta pasaule. Te brauc cilvēki, kas grib tikt valā no atkarībām. Kūrorts te nav – Mediņš nostrādina tā, ka cilvēks laimīgs tikt līdz gultai, bet tad arī nav vēlmes ne pēc kā cita. Tā strādājot, vispirms ir uzcelta baznīca. Un tagad Mediņš ceļ skolu.

Patiesību sakot, atjauno un pārbūvē bijušo Bārbeles skolas ēku un cer to redzēt kā pavisam jauna tipa skolu. Tā balstīsies uz Montesori metodēm, un

tajā būs tikai puikas. Varbūt vēlāk būs arī meiteņu skola. Jā, Andrejs Mediņš uzskata, ka mūsu tradicionālā izglītības sistēma nav radīta puikām, neveicina viņu radošumu, iniciatīvu un praktiskās iemaņas. Viņš grib zēnos audzināt, kā pats saka, *jaunus tēvus*, citādu vīrišķību. Liekot kopā savu priesteru pieredzi un izglītību (apgūvis sociālo pedagogiju un vēl vairākas specialitātes), viņš grib izveidot jaunu skolu jauniem vīriešiem.

TEKSTS ANNA PEIPIŅA
FOTO GATIS GIERTS (PICTURE AGENCY)
STILS LAILA TRILOPA

(intervija)

– Jūs cēlāt baznīcu un uzcēlāt. Tagad ceļat skolu.

– Tas tā pakāpeniski sākās. Bruknā bija nometnes ar vēzi slimiem bērniem. Es skatījos un redzēju, ka problēma patiesībā īsti nav bērnos – pat tad, ja viņus piemeklējis šis pārbaudījums. Problēma ir vecākos, kas nevis palīdz atlaist un ticēt, bet ar savu stresu un bailēm izraisa bērnam vēl lielāku paniku un izmisumu. Bērni ir pilni cerību un tic. Mūsos ir milzīga bezcerība. Tā neprātīgā rūpju spriedze. Jā, vecāki ir gatavi ziedot visu, bet viņiem būtu jānes miers, jo tas palīdz dzīvot. Miers un pašlīdība, ko viņi no sevis ir izdzinuši. Otrs faktors – mēs jau patiesībā tos bērnus nemīlam. Tas, kā bērni pazūd un pat iet bojā, uzrāda, cik daudz bērnu nav gribēti, nav gaidīti, nav svarīgi. Mani draugi brāļi Kokari reiz teica: Andrej, varbūt nav tik svarīgi cīnīties ar sekām, bet novērst cēloņus. Tajā brīdī tam nebiju gana izaudzis, bet nu gribu un uzdrīkstos darboties cēloņu līmenī. Ko es redzu te, Bruknā, – pamata problēma jau nav atkarība. Šo cilvēku dzīvē kādā posmā bijis ļoti maz siltuma un drošības izjūtas. Un nav bijis tēva. Nav bijis nemaz vai bijis tikai tāds, kā es saku, tēviņš. Man bieži saka – pusaudži mums slīd no rokām ārā. Jo nav tēva piemēra, nav tēva mīlestības, nav tēva laika. Vecākiem šķiet, ka bērni būs laimīgi, ja viņiem nekā netrūks, taču patiesībā baidās kaut uz mirkli apstāties un pajautāt – bet varbūt tu gaidi ko citu? Jo baidās dzirdēt, ka bērns īstenībā gaida no mums laiku.

– **Uzmanību?**

– Saki vienkāršāk: laiku. Vienkārši būt kopā. Bet mums vieglāk jukt prātā, strādājot divās maiņās, pelnīt naudu, nodrošināt aizvien labākus *planšetniekus*, izdarīt visu, lai radītu ilūziju par to, ka es tevi mīlu. Jo nodrošinu ar vislabāko. Patiesībā bērni un pusaudži no tā jau ir noguruši. Jo lietas tik ļoti mainās: kas šodien *krutākais*, pēc četrām dienām tāds vairs nav. Tas pat vairs nestrādā. Vecāki uztraucas, ka bērni pārāk daudz laika pavada pie telefoniem un datoriem, bet es te gandrīz esmu bērnu pusē – labāk lai to dara, jo varbūt tur kaut ko uzzinās, redzēs. Mēs esam kļuvuši tik tukši un truli, ka esam garlaicīgi pat saviem bērniem.

– Bet tā jau tāda ķēdīte. Vai tad mūsdienu vecāki audzināti citādi?

– Protams, mēs atražojam. Jo mūsu vecāki un vecvecāki ir pēckara bērni, izjaukta laika bērni. Tad vēl tā padomju iekārta, kur visa tēva loma bija strādāt un pelnīt naudu. Atnāk mājās, noskaita naudu, sieva, *davai*, man labas vakariņas, seksu un...

– **Un liec man mieru.**

– Tieši tā. Bet visa apkārtējā dzīve – bērni, ģimene, attiecības, laiks – tas viss tiek nogrūsts uz sievieti, uz šo nožēlojamo, izvaroto – garīgi un pat fiziski – sievieti. Mēs jau tā parasti nesakām, jo gribam piesegt šo sāpi un bezspēcību, bet patiesībā – jā, morāli, garīgi un fiziski izvaroto. Es kā priesteris ar to bieži esmu saskāries.

No šī vispārējā mīlestības trūkuma sākas visas atkarības. Cilvēks ar tām šķietami kompensē mīlestības trūkumu, gūstot vismaz īslaicīgu apmierinājumu, un neviens nebrīdina, ka viņš

Zinām, kas notiek
slavenību dzīvē,
bet nezinām,
kas notiek mūsu
bērnu sirdīs.

stāv milzīgas aizas priekšā. Ja bērns netiek mīlēts, viņš to mēģina atgūt, kā māc. Te var runāt arī par pornogrāfiju, cik ļoti bērni ar to aizraujas, es to redzu. Pēc tam viņi nespēj veidot normālas attiecības, jo tas ir ievainojums, kas traucē. Viņi nezina, ka cilvēks pieaug, nevis lai viņu kāds apmierinātu, bet lai viņš spētu mīlēt.

– **Rādot vēl neizbūvēto skolu, jūs teicāt: es gribu, lai te valda ģimeniskums.**

– Zini, ko var redzēt vēl vakaros, pat naktīs – pulksten vienos, divos pie lielveikalu izgaismotajiem logiem dzīvojas tīņi. Vai pieturās. Tad vienmēr domāju: vai tiešām šiem bērniem nav vecāku, kas uztrauktos, kur viņi ir? Vai viņiem tik totāli vienalga? Un zini, kur tā problēma? Ka bērni vairs nav daļa no ģimenes. Viņiem vairs nav pienākumu. Ja es bērniņā gribēju uz kino,

tad zināju, ka man vajag izdarīt darbus – atvest mājās govus, iztīrīt mēslus. Man daudz atļāva, bet pienākumi bija svēti. Tagad mūsu nervozajiem vecākiem ērtāk liekas visu izdarīt pašiem, jo tas ir ātrāk. Labāk ātrāk nomazgāt traukus pašiem, ko tas bērns tur kasīsies, pielaisties. Labāk pašam iztīrīt bērna istabu nekā veltīt pusstundu sava laika, lai vienreiz to izdarītu kopā. Man palaikam piezvana kāds tēvs, kurš netiek galā ar saviem puikām, jo zina, ka es kaut kā to kontaktu atrodu. Puika neklausot, neko negribot darīt, pat gultu nesaklāj. Es viņam jautāju: bet vai tu atceries, kad pēdējoreiz pats saklāji savu laulības gultu? Kāpēc gan, tas tak sievas pienākums! Nu, tad negaidi neko tādu, ko neesi gatavs dot pats. Tētis nav tas, kas pieprasa, bet tas, kurš rāda piemēru. Nav jādara bērna vietā, ir jādara kopā! Un trešajā reizē viņš to varbūt darīs viens pats. Bet tas nenotiks, ja vienīgais, ko tētis grib darīt mājās, – atpūsties, spēlējot spēlītes.

– **Te, kopienā, gan jāstrādā pamatīgi.**

– Jā, mums ir tā, ka pēc dienas darbiem, piemēram, celtniecībā, vēl ir mājas darbi: iztīrīt istabas, samizot kartupeļus rītdienai. Lai tu kā vīrietis saprastu, ka esi atbildīgs ne tikai par to, ko uzcel un cik nopelni, bet arī par mājas darbiem. Ka tēva loma nav tikai nopelnīt naudu, bet arī dārzā nolauzt kabačus, lai nepāraug. Vīrieša dzīve nav tikai aiziet uz darbu, atnākt mājās un uzskatīt, ka ar to loma beigusies.

– **Jūs to mācījāties savā ģimenē?**

– Mēs bijām astoņi bērni, tēvs bija inženieris kolhozā, svarīgā amatā, taču nekad neatceros situāciju, ka tēvs atnāktu mājās un sirds nedarītu. Viņš gāja šķūnī, kūti kaut ko sakārtoja, kaut vai pārtaisīja mammai gaļas mašīnu no rokas uz elektrisko. Neesmu viņu redzējis tā truli sežam pie televizora. Arī ar mums daudzījās, sevišķi, ja atnāca mājās, mazliet iedzēris, – kolhozu laikā jau amata lietas bez tā neviens nekārtoja. Memmi tas, protams, mazliet kaitināja, bet mēs kā sīkie bijām ļoti laimīgi, jo tad daudzījās ar mums no sirds. Tagad redzu, kā vecāki netiek galā, atved puiku uz Bruknu, jo dzirdējuši, ka man ar viņiem nav problēmu. Un man arī nav,

jo visa pamatproblēma jau ir tā, ka mēs visbiežāk gribam bērnus pārtaisīt, padarīt sev ērtus. Bet mums jāpārtaisa sevi, nevis bērnus. Bērni mums ir vajadzīgi, lai mēs nesajuktu prātā no komforta un egoisma. Kad radās ideja, ka jāveido šāda jauno tēvu skola, sapratu, ka visgrūtāk būs atrast šādus tēvus.

– Paraugus?

– Šo vārdu es negribētu lietot, jo nedomāju, ka esmu paraugs. Un arī nevajag paraugus. Vajag cilvēku, kurš ir gatavs mācīties būt pat tēvu. Jo bērniem mūs nevajag ideālus. Bet viņus tracina, ka mēs izliekamies. Jo aiz visām maskām viņi redz mūs patiesos – tukšus, garlaicīgus, teatrālus.

– Varbūt vienkārši apjukušus, nogurušus, nezinošus... Jūs pats sakāt, ka nereti ģimenē arī fiziski nav tēva. Tad sievietei viena pati uzņemas atbildību un strādā divos darbos.

– Man viņas žēl. Jo patiesībā viņa cenšas izpildīt savas funkcijas un vēl arī veča vietā.

– Beidziet, neviena no laba prāta to nedara. Arī tad, ja vīrietis ģimenē ir.

– Jā, bet tad viņas ar to sačakarē večus. Ja viņa kādu vakaru notēlotu, ka sāp galva, un panāktu, lai vecis uztaisa vakariņas sev un viņai, varbūt viņš beidzot atstātos. Bet viņa ir tik visu varoša... Un daudzas domā, ka tā ir mīlestība. Ka tieši tāda ir mīlestība – visādi aprūpēt vīrieti un apčubināt. Sieviete pret vīrieti nereti ir tik zemas prasības... Lai tikai viņš būtu, un pietiek. Tas ir skumīgi. Un nevajag to visu attiecināt tikai uz sociāli zemākiem slāņiem. Arī vidējā slānī papildinām trulu veču, kurus nekas neinteresē. Jā, viņš strādā, varbūt viņam pat ir savs biznesiņš, bet arī no viņa bērns neko nevar mācīties, jo viņš ir ļoti garlaicīgs, tukšs, ar viņu nav, par ko runāt. Pat man, kur nu vēl bērnam. Un tā mēs dzīvojam – mans pienākums bija uztaisīt, tavs pieskatīt, un katrs dzīvo līdzās, nevis kopā.

– Varētu teikt, ka līdz šim jūs nodarbojāties ar pasaules lāpīšanu un labošanu, bet skola – tas ir citādi. Tā jau ir citādas pasaules radīšana.

– Gribētu, lai šī ir skola, kur vecāki var augt kopā ar bērniem. Kur vecāki apzinās, ka bērnam nekad nebūs par daudz zināšanu, prasmju, kompetenču.

Te mācīs ne tikai matemātiku un valodas, bet arī pazīt kokus, mums būs siltumnīca, dārzs, dzīvnieki...

– Jūs gribat veidot tādu kā ekopaudzi?

– Jā. Paaudzi, kas dzīvo saskaņā ar dabu un dvēseles pasauli. Tāpēc jau būs gan kapela, gan liela virtuve, kur visi kopā varēs gatavot ēst. Lai ir māju izjūta. Tāpēc mums būs omīte kā guvernante un opīs, kas strādā darbnīcā un visu prot iemācīt. Vēl arī droni, aviācija...

– Aviācija?

– Zini, es redzu, ka bērni nereti ir kā embriji, sarāvušies, nav ne sakņu, ne spārnu izjūtas. Un to mēs gribam iedot. Pamatu, no kā es augu, un spārnus, kas liek man pacelties. Un droni, aviācija – tie māca gan izzināt gaisa plūsmas, kā tās var lietot, gan arī dod spārnu izjūtu garīgi.

– Pašam arī gribas iemācīties lidot?

– Ļoti. Kas man patīk Montessori pedagogijā – ka visa dzīve jāapgūst kā rotaļa un mazliet tā arī jādzīvo. Kāpēc

(intervija)

daudziem dzīve liekas murgs un izmīsums – tāpēc, ka mēs nevaram bez tā pārspīlētā perfekcionisma, bet patiesībā gan dzīve, gan attiecības jāizdzīvo kā spēle, kā rotaļa.

– **Šis viss, kas Bruknā mums apkārt, arī ir rotaļa?**

– Jā, jo mēs taču te nemēģinām visā nopietnībā atdarināt septiņpadsmitā gadsimta klasicisma pili. Vai sešpadsmitā gadsimta renesanses dārzu – kā sākumā mēģinājām, perfekti, ar visiem klasiskiem kāpostu stādījumiem, bet Dievam patīk pajokot, un tad kāpostus nogāna tauriņi, beigu beigās no tiem paliek tikai mieti. Tāpēc tagad te ir arī ziedi, krāsa un, pats galvenais, smaržas.

– **Bet cilvēki, kas te nāk, meklēdami palīdzību un rehabilitāciju, – tā jau nav rotaļa.**

– Nē, tiem, kas te nonāk, drīzāk ir drusku šoks. Jo cilvēki ir pieraduši, ka sociālā rehabilitācija – tas ir pakalpojums, ko var saņemt. Te viņi nesaņem pakalpojumu, te viņi mācās kļūt paši sev par pakalpojumu. Tāpēc jau mēs te visu darām paši. Tā ir tā mana rehabilitācija – laiks, ko mēs te pavadām uz ceļiem. Tu jau ievēroji, cik negribīgi puiši man paklausīja, kad liku vakarā vēl iet sastutēt estrādi. Lai cik noguruši, tomēr paklausīja, un gan jau es izdomāšu, kā viņiem to kompensēt. Bet te ir viss sāls un paradokss – patiesībā dzīves enerģija mūsos ieplūst tikai tad, kad esam uz ceļiem. Jo tad tur notiek milzīga mijiedarbība ar Radītāju. Tas ir tas, kas mūs patiesi audzina.

– **Jūs esat dzimis reliģiozā ģimenē?**

– Ne gluži. Mamma bija ticīga, tētis nenoliedza, bet uztvēra to citādi. Viņa mīlestībā varēja atpazīt attiecības ar Dievu, un tas bija kas ļoti veselīgs. Tēvs prata mīlēt bez ārējām formām, un varbūt tāpēc arī man tik svarīga nelielas stingri ortodoksāla garīgā dzīve, lai arī tas daļu kaitina. Man galvenais, lai reliģiozitāte nav butaforija. Lai neklūstam par tādiem dīvāna kristiešiem, kas spēj mainīties ar skaistām reliģiskām vēsmām, bet pat neuzdrīkstamies ne pajauties uz Dievu, ne viņam uzticēties. Tieši tas apdraud mūsu attiecības ar Dievu.

Bruknas kopienas uzceltajā baznīcā.

Jaunā skola, kas top Bārbelē.

– **Esmu dzirdējus stāstu, ka jums šis attiecības pa īstam sākās, karojot Afganistānā. Uz dzīvības un nāves robežas.**

– Jā, kad mani iesauca padomju armijā un nosūtīja uz Afganistānu, kur tolaik karš jau gāja uz beigām. Tieši tāpēc tas bija īpaši nežēlīgs, toreiz krita ļoti daudz puīšu. Patiesībā bija skaidrs, ka ir maz cerību, ka mēs atgriezīsimies dzīvi. Un tur es noslēdzu derību – Dievs, ja tu izdarīsi tā, ka es palieku dzīvs, tad savu dzīvi veltīšu kalpošanai tev. Ja kāds grib, var to saukt par mūsu savstarpēju darījumu, pat šantāžu, bet man patīk skaistais, senais vārds – derība. Un kopš tā brīža ienāca miers un tāda laba sajūta. Man likās, ka es sāku plūst. Arī tagad tā patiesībā ir plūšana. Es ļāju te visam plūst.

– **Kā jūs nokļuvāt Indijā, Mātes Terēzes starptautiskajā misijā?**

– Tas bija, kad jau biju beidzis teoloģijas studijas un kļuvis par priesteri. Devos uz Indiju, un tā bija brīnišķīga skola un ļoti skaista pieredze. Māte Terēze no laika gala man bijusi īpašs cilvēks. Jo tā bija mīlestība darbībā. Nekādas abstrakcijas, ilūzijas par Dievu.

Patiesa mīlestība ir darbos, nevis tukšos ticības apliecinājumos. Tāpēc devos uz Indiju, lai saņemtu šo pieredzi un arī tiktu galā ar saviem untumiem un kaprīzēm.

– **Kādām kaprīzēm?**

– Man smakas netīk, urīns un tā.

– **Kuram tad patīk?**

– Bet, ja esmu garīdznieks un man ir jāmīl un jāpieņem visādi cilvēki, tad es nevaru viebties, ejot pie cilvēka, kurš ir apčurājies un smird. Bija tā, ka man tas uzreiz izraisīja vemšanu. Bet, kad pastrādāju Mātes Terēzes misijā Kalkātā, kur bija mirstoši, slimi cilvēki, tas daudz ko salika pa vietām. Tagad, kad daudziem ir vilšanās reliģijā, tas ir tikai tāpēc, ka tur ir bijis viss, tikai ne mīlestība. Piedodoša, žēlsirdīga mīlestība. Tāpēc Māte Terēze ir mana dvēseles skolotāja.

– **Bet par Māti Terēzi jau tagad ir dažādi viedokļi. Ka bijusi arī skarba pret cilvēkiem, pat nežēlīga.**

– Paskaties uz mani – vai es neesmu tāds pats? Ja tu gribi citādi, tā būtu liekulība un laizīšanās. Cilvēki ne vienmēr to spēj pieņemt, saka, es esot rupjš. Es neesmu rupjš, es esmu tiešs. Turklāt ar cilvēkiem jārunā viņiem saprotamā valodā. Dažreiz puišiem saku: *lūdzu, aizej, izdari to... Nu, aizej, sakārto...* Neko nedara. Pēc piektās reizes es nokliedzos: *b..., tu izdarīsi vai ne?* Uzreiz izdara. Un pat neapvainojas. Es arī sprediķos lietoju tiešus vārdus. Nav ko izlikties, runāt par garīgumu, acis pārgriežot, jo realitāte ir tāda, kāda ir. Cilvēkiem apnikuši tie gludie vārdi. Man savulaik pārmeta: *Mediņ, tu būtu lielisks priesteris, bet tev ir viena problēma – tu neesi diplomāts.* Bet es nodomāju: labi, ka vismaz no liekulības dāvanas esmu pasargāts. Un galvenais – kam es te spēlēšu teātri? Šiem puišiem, kuri redzējuši vairāk par mani un kuri savā ziņā ir dzīvāki, gudrāki un apķērīgāki par mani, tikai zaudējuši motivāciju, lai to visu izmantotu jēdzīgi, toties izmanto, lai taisītu *sādus*. Tad ir vajadzīgs tas tēva tiešums.

– **Un gandarījums? Laimes brīži?**

– Esmu ārkārtīgi laimīgs, kad esmu tā pārguris, ka vairs nevar kājas pavilkēt. Nopietni. Kādreiz man bija piecas, pat astoņas draudzes, baznīcu

būvniecības, kopiena, es noguru, taču nekad nebiju noguris, kā esmu tagad. Bet tas ir kaifs. Jo zinu, ka tieši tad, kad pēdējiem spēkiem mēģinu uzvilkt sevi otrajā stāvā uz guļamistabu, es pārstāju dzīvot un mani sāk dzīvot Dievs. Šie ir mani laimes brīži. Tāpēc bieži lūgšanās ar pušiem saku: pateiksimies par noguruma dāvanu! Ka mēs vairs nenogurstam no *sūdiem*, no truluma, no draņķiem, bet pa istam. Varbūt citu acīs tobrīd izskatos pilnīgi čau, taču šis nogurums man ir kaifs.

– **Bet kāpēc jums to vajag – vēl vienu projektu un vēl...**

– Tie nav projekti. Ja Dievs manā dzīvē sūta cilvēkus, sūta idejas un spēku un dāvā drosmi, būtu mulķīgi aizvērties tam visam un teikt: savus priesteru pienākumus esmu izpildījis, grēksūdzī uzklausījis, misi noturējis un kādu aplaulājis, pietiek. Aicinājums ir kas vairāk nekā priesteru funkcija. Turklāt, ja es viens pats to visu gribētu caursist, tad ar šādu slodzi ātri vien būtu izdegšana, bet šeit tās lietas dara Dievs. Un es nedrīkstu kļūt viņam par korķi.

– **Šaubu tiešām nekad nav?**

– Es to nesauktu par šaubām, drīzāk par tādiem... tumsas brīžiem. Bet domāju, tas ir ļoti cilvēciski un tas ir arī garīgi – iziet cauri šim iekšējam tukšumam, tumsai un bezspēcībai.

– **Ko jūs tad darāt?**

– Šādos brīžos aizeju uz kapelu vai atnāku uz baznīcu, vienkārši izklāju sedziņu vai noliekos tāpat uz tepika. Un es pat neprasu Dievam, lai viņš noņem šo tumsu, vienkārši tad esmu pilnīgi atdevis viņam sevi, un lai tad notiek, kā notiek. Dažreiz puīši ir nobijušies, kad mani te ierauga uz grīdas, bet tas ir vislabākais līdzeklis – vienkārši nogāzt sevi.

– **Ielikt sevi Dieva rokās.**

– Tā briesmīgi gudri skan. Es ļaujtos, nogāžos, un tad vairs nav ne sāpju, ne tukšuma. Tas man tiešām palīdz.

– **Šeit visi uz jums skatās kā uz cilvēku, kas ne vien sadala dienas darbus, bet arī zina atbildes uz visiem jautājumiem. Te gaida vairāk nekā no priesteru. Tas varētu būt grūti.**

– Jā. Un bieži vien negrib uzņemt iniciatīvu, gaida komandas. Var

jau būt, ka es pats pie tā esmu vainīgs, pārāk stingri te vadu. Bet tas ir tas, kā veicim tagad nav, – viņi negrib paši redzēt, ko darīt, pārveidot, papildināt. Ja mūsu vectēvi redzēja, ka iepļisusi pirts lodziņa rūts, tad gāja, salaboja, ielika jaunu. Tagad pat aizrādot un parādot viņš ilgi domās un drīzāk cerēs, ka varbūt to izdarīs kāds cits. Mūsdienų vīriešiem liela problēma ir tā, ka viņi ir aizmirsuši svarīgu lietu. Dievs mūs radījis kā radītājus. Tas nozīmē nevis tikai taisīt bērnus, bet būt radītājam visā – lai viss, kam pieskaramies, top dzīvs, skaists un mīlēts. Kopienas

Cilvēki saka,
es esot rupjš.
Es neesmu rupjš,
es esmu tiešs.

puīšos redzu, ka tā ir milzīga problēma. Viņš grib, lai, te padzīvojot divus mēnešus, viņš vairs negribētu raustīt aparātu, bet problēma jau nav aparāts. Problēma ir nespēja likt kaut ko vietā, nespēja radīt kaut ko.

– **Vai joprojām uzturat saites ar sajiem daudzajiem brāļiem un māsām?**

– Teikšu, kā ir. Jāatzīst, ka attiecības joprojām ir, bet nav vairs tādas, kādas bija tad, kad bija dzīva memme. Viņa mūs savāca. Mums visiem ir iemācīts darba tikums, un ar to es lepojos, kaut gan cits to sauc par darbaholismu, bet līdz ar to visi esam darbos, rūpēs. Biežāk tās ir kādas vajadzības, kas liek satikties. Kad memme bija dzīva, tas notika dabiski. Un man liekas, ka toreiz mēs nerunājām par darbu. Tēvs vienmēr uzspēlēja trompeti vai akordeonu, un bija, par ko priecāties. Tagad esam iegrimuši darīšanās, praktiskumā... Nevienu vairs neinteresē zvaigznes, miers, jūra, tikai tas, ko darām. Pateikt otram – uztaisām tēju un izejam ārā paskatīties uz zvaigznēm –, nevis atkal runāt par to, kas darāms, vai, vēl trakāk, kādai slavenībai kas atkal

dzīvē noticis. Kāpēc man jāinteresējas, ka Gerkens nomainījis mēbeles? Es nezinu, ko dara Gerkens, mani tas neinteresē. Man svarīgi, kas notiek manā mājā. Mums Bruknā nav televizora, un ar to es lepojos. Jo diemžēl mēs zinām, kas notiek slavenību dzīvē, bet nezinām, kas notiek mūsu bērnu sirdīs. Nezinām, kāpēc viņš ir nomākts un domā par pašnāvību. Gribam izzināt pasauli, nevis to, kas notiek man tuvo cilvēku sirdīs, kā viņi jūtas kopā ar mani. Par ko sapņo?

– **Vai jums ir sapnis?**

– Jā, es jau vienreiz to pateicu, kādam laikam toreiz nepatika. Nomirt.

– **Nomirt?**

– Bet kā svētkos. Jo tā jau šķiet, ka es te rullēju un ka tas ir tik svarīgi, bet pamata ilgas, ko nesu un izdzīvoju sevī, ir pēc satikšanās ar Dievu. Tāpēc daru visu, lai tas kļūst par svētkiem. Daudzi domā, ka es te visam esmu ļoti pieķēries, pat apcer, kas to visu turpinās, kas mantos, bet tas viss ir *fufelis*. Jo ne jau es to visu daru, es tikai ļaujos būt lietots. Tāpēc galvenais ir mana nomiršana. Gan fiziski, gan garīgi. Tas ir sapnis pēc lielā miera. Pēc piepildījuma.

– **Bet varbūt jums vajadzētu uz kādu brīdi kardināli mainīt dzīvi, visu atstāt un nedarīt neko.**

– To es nemāku. Kopiena un draugi man tikko *uzsauca* sanatoriju – es domāju, ka sajukšu prātā. Trīs dienas pilnīgā komā. Bez telefona, lai ne par ko nedomātu. Man arī nevajag to telefonu, bet nevaru nedomāt, jo esmu dzīvs. Neprotu neko nedarīt. Tas ir truli. Kaut kādā veidā man ir jābūt iekšā tajā straumē, tajā dzīvē, tajā darbībā.

– **Sēdēt upes krastā un vērot – tas nav jums?**

– Jā, man vajag būt upē. Mums te, Bruknā, ir upe, uztaisījām tādas krācītes, un vienīgi tur man dažreiz patīk skrējienam pa vidu apsēsties un klausīties. Kad klausos burbuļošanu krācēs, dažreiz liekas, ka upe drusku smejas par mani.

– **Kāpēc smejas?**

– Varbūt tā smejas par visu, ko es te daru. Varbūt patiesībā tie ir Dieva smieklī. Bet man patīk tajos paklausīties. Tāpēc retu reizi es tā tomēr pasēžu. **AP**